Les muralles del PP

Concepci Veray i Enric Millo, passejant pel pont de Pedra de Girona Foto: J.GONZALO.

El PP a Girona pica pedra. Sembla dur dir-ho així, però no és desencertat i, tampoc, s'ha d'interpretar com una reflexió pejorativa. Demostra voluntarisme i determinació contra l'adversitat. Estem davant d'un partit d'una duresa enorme. I no per les declaracions pujades de tot que fan darrerament els seus dirigents des de les espitlleres de les seves, creuen, inconquistables muralles; sinó per com s'ha anat construint el partit a Girona. Mireu, i amb permís del president d'Unió, Joan Cañada, partit al qual es va penjar el mort de tancat, al costat del PP els democratacristians gironins són uns escolanets... i això que a Olot hi ha una gran tradició en imatgeria religiosa.

A Girona qui mana és un Enric Millo cada vegada, qui sap, més a prop de presidir el partit després que sectors d'interior volen que Alícia Sánchez-Camacho llueixi vestuari en altres desfilades. Però aquest és un relat que ja es veurà. En tot cas, l'home fort dels populars gironins ha abandonat el moderantisme per abraçar el to pujat –el qual no és el seu estil, tot s'ha de dir–, sense deixar de comandar amb mà de ferro les estructures provincials del seu partit d'acollida, i ho fa a cavall de Barcelona, on és portaveu del PP al Parlament, i de Girona, on ostenta la presidència. De fet, Millo, polític florentí, de verb inabastable –tot i que normalment pot estar amb ell hores i marxar igual, és a dir, sense res–, no deixa de ser un treballador infatigable; això sí, seria feliç si pogués portar el partit solet, perquè només es refia d'una persona: ell. Té homes de confiança, Millo? Sí, però ho són perquè, pobrets, s'ho pensen. I és comprensible. Mireu, políticament Millo ha patit molt. No s'ha d'oblidar, i tampoc és per recuperar velles batalletes, que va se purgat pel granSant Pare d'Unió, i això deixa petja. D'aquí potser allò de no tenir amics de l'ànima... per dir-hoflorentinament.

De tota manera, als populars a Girona, parapetats des de la seva fortalesa, les coses no els han anat malament: han recuperat diputat a Madrid, on Concepció Veray, autèntica pencaire –i no ho dic amb ironia–, es deixa la pell pel partit. Algun ensurt han tingut com ara la pèrdua d'un regidor a l'Ajuntament de Girona, descontent que el partit no escoltés, diu, els catalans. Ara mateix al llogarret en el qual s'han convertit les comarques gironines l'independentisme és la tercera força política pel que fa a militants. A la demarcació de Girona, i amb dades del 2012, ERC, la CUP, SI i RCat sumen uns 2.500 militants, molts més que el PSC i el PP junts. I això, deixant de banda la federació de CiU, perquè ella soleta, i quan encara Artur Mas no s'havia convertit a la causa, ja en tenia 7.300. Estem parlant de militància i deixem de banda polítics electes, resultats tangibles de passades eleccions i projeccions de vot futuribles. Aquest és, doncs, l'escenari de picar pedra on es mou el PP. Millo pot ser moltes coses, però sí que té una virtut: és un corredor de fons. La seva estratègia consisteix a presentar com més llistes millor a les eleccions municipals; creixent en el territori i, qui sap, aconseguir la triple copa: seguir pujant a les municipals, treure un diputat a la Diputació i mantenir el de Madrid. No ho té fàcil, però el que va bé per a uns, i això no s'ha d'oblidar, també pot ser aprofitat per als altres. Doncs això, a picar pedra.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 23-12-2013 Pàgina 20

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/3-politica/17-politica/703079-les-muralles-del-pp.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesPol%C3%ADtica&utm_source=rss&utm_medium=mesPol%C3%ADtica&utm_campaign=rss